

BÁNHALMI NORBERT

Bánhalmi Norbert New Yorkból hazatért reklám- és divatfotós. Azt mondja, bár karrierjét az amerikai metropoliszban alapozta meg, szíve és szerelme hazahívta. Itthon megengedhette magának, hogy munkájában jobban megélje az önmagát, szabadabban alkothasson. A nagyközönség első sorban a sajátos „gyógyító” aktfotó-filozófiájáról ismeri.

Mesélj magadról! Hol élsz, mivel foglalkozol, hogyan indultál el a jelenlegi utadon?

Jelenleg Budapesten élek, de sokat vagyok kint Amerikában is, New York -ban, ami a második fő alkotóbázisommá nőtte ki magát. Fényképezőgépet 1999-ben vettem először a kezembe, ami egy digitális 0,8 megapixeles Kodak típusú volt. Az első szakmám azonban az informatika lett. Már akkor, az internet őskorában weblapok készítésével foglalkoztam, ahova a képfeldolgozó szoftverek ismerete is szükséges volt. Nagyon jól kiegészítette a digitális fényképezés és a webdizájn egymást. Onnantól kezdve állandóan fényképeztem és írtam az erről szóló szakmai könyveket. A nagy áttörés akkor jött, amikor Micha Müller fotográfustól tanulhattam Budapesten stúdiófotózást. Nagybátyám is fotós volt, aki analóg technikával dolgozott. Mindig is érdekelt a film előhívás, ezért sokáig kerestem a lehetőséget, míg 2004-ben, Berlinben sikerült egy 3 hetes analógtechnikás tanfolyamra bejutnom. Az igazi fotóstörténetem onnan kezdődik.

Milyen kategóriába sorolod magad fotósként?

Ezt nehezen tudom meghatározni. Alapjában véve reklámfotózással foglalkozom, ami az én esetemben annyit jelent, hogy a hangyától a repülőig, tudnom kell mindent megörökíteni. De igazából ezen belül az úgynevezett „live and soul” kategóriát képviselem, ahol érzéseket, gondolatokat rögzítenek a képbe, úgy, hogy a nézőből érzelmi hatást váltson ki. Talán a műfaj megalkotója először Oliviero Toscani volt, aki a Benetton awareness kampányait anno megvalósította. Nem ennyire szélsőséges az én világom, de mondjuk ő és Helmut Newton és közé helyezném el azt, amit magam képviselek.

Mi van most a fotós táskában?

Ha egy évvel ezelőtt teszed fel ezt a kérdést, akkor azt mondtam volna, hogy egy Canon 6D a kedvenc Tamron 24 – 70 1:2.8 -as objektívemmel, továbbá egy Canon 70-200 mm 1:4.0 -ás teleobjektív, valamint egy Canon 50mm 1:1.4. Ma viszont ennek a súlynak már csak a töredékét cipelem, mert átálltam a tükörr nélküli rendszerre. Egy Olympus PEN – F -et használok, egy M.Zuiko 12 – 40mm 1:2.8 PRO objektívvel, ami tökéletesen megfelel a full-frame vázon a 24-70-nek, egy M. Zuiko 25mm 1:1.8, ami az 50mm-nek, egy M. Zuiko 45mm 1:1.8, és egy M. Zuiko 40-150mm változó fénycerejű teleobjektív.

Óriási váltásnak tűnik ez, miért esett a választásod a milc gépre?

A történet úgy kezdődött, hogy egy tartalék fényképezőgépet kerestem a Canon váz mellé, amire adapter segítségével fel lehet helyezni a Canon objektívjeimet, ha a szükség úgy hozza. Körbejártam a témakört, és egy belépő szintű milc gépet választottam, amire a kis bázistávolság miatt, adapterrel, bármilyen optika felhelyezhető. Egy Olympus E-PL7-esre esett a választásom. Kipróbáltam és meggyőződtem. Ráadásul jó áron volt, kis helyen elfért, és a megjelenését is vonzónak találtam. Olyan könnyű és kicsi volt a gép, hogy az összeszkálás érdekében, elkezdttem mindenhova magammal vinni. Vagyis nem csak munkába jártam vele, hanem minden olyan helyre, ahova már jóideje nem vittem magammal fényképezőgépet. Olyan pillanatokot tudtam így jó minőségben megragadni, amire korábban nem volt lehetőségem. Egy adapter segítségével a régi kedvenc M42-es fix objektívjeimet is rá tudtam helyezni, így egyre nagyobb lett a lelkesedésem iránta. Ahogy egyre jobban szerettem vele alkotni, egyre több mindent akartam belőle kihozni, és végső soron ez az érzés volt az, ami miatt annak idején fényképezni kezdtem.

Az írásaidat átböngészve időnként nehéz eldönteni, hogy filozófus vagy fényképész gondolatait olvassuk. Visszatérő téma munkáidban a pszichológia, a szeretet és a belső szépség. Ez a dokumentum-jellegű munkáidnak is egy sajátos többletjelentést ad. Miért fontosak neked ez a témák?

Valójában kettősséget érzek e téren önmagamban. Az egyik énem a profi fotográfus, aki megpróbálja az ügyfél gondolatait képek formájában kifejezni, a másik pedig a művész, aki a saját elképzeléseit és érzéseit szeretné megosztani a világgal. Talán ezért is szervezek olyan fotókiállításokat, ahol nincsenek a képeknek címei. Így a nézőre bízhatom az üzenetet, nem befolyásolom explicit kijelentésekkel a képekkel kapcsolatban. Azt már megértettem, hogy nincs olyan, hogy jó fotó és rossz fotó: a néző mindig a pillanatnyi lelkiállapotával érzékeli a képet, a hatás a döntő, amit a lelkében előidézhethetünk egy fényképpel.

Legutóbbi két fotókiállításod alkalmával, párhuzamosan egy-egy könyv is megjelent. Sokan a komolyabb sajtóvisszhangot kapott „Ebredés az Új kezdet!” nevű könyved kapcsán hallottak először felőled. Hogyan született meg ez a projekt?

2017 májusában, Dr. Csernus Imre pszichiáter inspirálására valósult meg az első könyvem, ami eleinte egy fotókiállításnak indult. A téma közvetve vagy közvetlenül, sajnos majdnem mindenkit érint az országban.

Tizenöt nőgyógyászati daganattal műtött hölgy történetét mutatja be a diagnózistól egészen odáig, hogy ismét - vagy épp életükben először - gyönyörűnek látják és érzik is magunkat. Művészi aktfotókon keresztül mutattam be a műtéten átesett hölgyeknek, hogy mi az igazi szépség bennük van, csak akkor veszíthetik el, ha lemondanak róla. Azt akartam, hogy ezt lássák meg, ne pedig csak azt, mit veszítettek el a betegség során. A könyvet Elek Erika szerkesztette, egy nagyon szép közös munka lett, büszke vagyok rá. Hihetetlen csodafegyver a fényképezés; egy jó kép hatására az embernek meg tud változni az önmagához való hozzáállása és ezáltal akár az egész élete.

Nemrég megjelent könyved üzenetét Vámos Miklós úgy foglalta össze, hogy „minden nő bombázó, ha elég szeretettel fordulnak hozzá”. Mit jelent ez?

A témát a mindennapok hozták és azok a tapasztalatok, amiket a fotózások során megéltem. Lélektanilag az előző könyv folytatásának gondolom. A nőknél egy természetes változó kort szoktak említeni, azonban én úgy tapasztaltam, hogy lélektani szempontból a nőknél ennél többről van szó. A tinédzsertől a dédnagymamáig, olyan testi- lelki átalakuláson mennek át egy-egy korszakban, amiről mi férfiak nem is igazán akarunk tudomást venni. Legyintve talán csak ennyit mondunk, hogy persze mert a nők annyira érthetetlenek és bonyolultak! Erre a kilenc változó korszakra kerestem kilenc karaktert, ahol 9x9 képen, és egy hosszabb interjún keresztül mutatjuk meg, hogy a nők életében az évek és tapasztalatok hatására mennyire megváltoznak bizonyos dolgok, mennyire átértékelődnek a súlypontok. Miért fontos ez a téma? A legtöbb nő és férfi nincs tudatában annak, hogy a nők igenis folyamatosan változnak, és ez természetes, nincs ezzel semmi baj. Véleményem szerint a nők élete és ezáltal az „élet-feladata” a párkapcsolatban és a családban sokkal komplexebb, mint a férfiaké. Fontos, hogy mindannyian lássuk és el tudjuk fogadni ezt. A munkában Vámos Miklós író segített, a könyvet Lénárt Éva szerkesztette.

Mik a terveid a jövőre nézve, hogyan tovább?

Elkezdtem tanítani, s erre nagy hangsúlyt szeretnék fektetni a jövőben is. Az a nagy megtiszteltetés ért, hogy az Olympus Magyarországnak nagykövete lettem és ez az egyik legnagyobb dolog, amit elértem az elmúlt közel 20 év alatt. Óriási megtiszteltetés és öröm ez számomra. Ezzel sok új feladatom és új lehetőségeim is nyílik. Workshopokat tarthatok, új élményeket szerezhetek. Fontos számomra, hogy átadjam az eddig és a jövőben megszerzett tudásomat és tapasztalatomat a következő generációnak.

